

ปัญหาเด็กในทัศนะของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัย

สุรสิทธิ์ วชิรขจร*

1. บทนำ

คำว่า “เด็ก” นั้นมีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันไปตามแต่วัตถุประสงค์และเป้าหมายของหน่วยงาน ผู้บัญญัติศัพท์ดังกล่าว เช่น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายของคำว่า เด็ก ว่าหมายถึง ผู้มีอายุไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ ในขณะที่ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 294 (พ.ศ. 2515) ระบุว่า เด็ก หมายถึง ผู้ซึ่งมีอายุไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ และยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

สำหรับความหมายที่กำหนดตามแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) แบ่งกลุ่มเด็กไว้เป็น 2 กลุ่ม คือ เด็กวัยก่อนประถมศึกษาอายุ 0-5 ปี และเด็กในระบบโรงเรียนอายุ 6-14 ปี ส่วนกลุ่มอายุ 15-25 ปี จัดเป็นเยาวชน ซึ่งการแบ่งกลุ่มเด็กดังกล่าวทำให้เกิดความชัดเจนขึ้น ในการกำหนดความต้องการและชี้ชัดถึงสภาพปัญหาเด็กแต่ละกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน นักวิชาการและผู้เกี่ยวข้องส่วนใหญ่มักจะยอมรับร่วมกันถึงความหมายของเด็กที่กำหนดขึ้นตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กของสหประชาชาติ พ.ศ. 2533 ที่ระบุว่า เด็ก หมายถึง มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่บังคับไว้แก่เด็กนั้น

ไม่ว่าการกำหนดความหมายของเด็กจะเป็นเช่นไรก็ตาม เราจะพบว่าเด็กไทยในปัจจุบันซึ่งมีอยู่ประมาณ 21 ล้านคน ต้องตกอยู่ในสภาวะด้อยโอกาสถึงร้อยละ 80 (สินจิรา สินธุเสน, 2536) ซึ่งสภาวะด้อยโอกาสดังกล่าวนี้นี้ หมายถึงโอกาสที่ระบุไว้ใน อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่มุ่งให้เด็กได้รับสิทธิหลักๆ อยู่ 3 ประการ คือ

- (1) สิทธิในการอยู่รอด
- (2) สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง
- (3) สิทธิในการพัฒนา

แต่จากสภาพการณ์ที่พบในปัจจุบัน เราคงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ปัญหาเด็กกลายเป็นปัญหาที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และจากการรายงานสถานการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กของประเทศไทย โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ 9 - 10 ธันวาคม 2536 พบว่าการแก้ปัญหาของเด็กและเยาวชนไทย ยังประสบกับปัญหาและมีความต้องการที่จะพัฒนาใน 3 เรื่อง คือ ปัญหาเกี่ยวกับความขาดแคลนบริการพื้นฐานสำหรับเด็กและเยาวชน ปัญหาเกี่ยวกับองค์การที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา และปัญหาในการบริหารงาน (สิน้อย เกษมสันต์ ณ ออยุธยา, 2536 : 8-20) โดยเฉพาะในรายงานดังกล่าวได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่เด็กไทยในปัจจุบันต้องประสบอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสุขภาพและภาวะโภชนาการ การขาดโอกาสในการศึกษาหาความรู้ ปัญหาด้านสังคมและจริยธรรม และปัญหาของเด็กและเยาวชน เป้าหมายพิเศษไม่ว่าจะเป็นกรณีถูกละเมิดสิทธิ (เช่น ถูกทารุณแรงงานเด็ก โสเภณีเด็กและเด็กที่ถูกกระทำมีดีมีร้ายทางเพศ เป็นต้น) กรณีเด็กถูกปล่อยปละละเลย (เช่น ถูกทอดทิ้ง กำพร้า เร่ร่อน ลูกกรรมกรก่อสร้าง เด็กในสลัม เป็นต้น) และกรณีเด็กประพฤติตนไม่สมควร (เช่น กระทำผิด ติดสารระเหย มั่วสุมในสถานเริงรมย์หรือตั้งครุภัณฑ์นอกสมรส เป็นต้น)

สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ถือเป็นนโยบายหลักของรัฐบาลทั้งในอดีตและปัจจุบัน โดยเฉพาะในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534 มาตรา 6 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนให้ “รัฐพึงสนับสนุน และส่งเสริมการพัฒนาพลเมืองของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา คุณธรรม และจริยธรรม” ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเนื้อความตามที่กล่าวนี้ จะพบจุดเน้นที่สำคัญประการหนึ่ง คือการสร้างสรรคให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะจะต้องปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมที่ดีแก่เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีจิตสำนึกที่จะรับผิดชอบต่อสังคม เป็นผู้ตระหนักถึงปัญหาและ

ร่วมแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

ในการศึกษาเรื่อง “ปัญหาเด็กในทัศนะของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย” ในครั้งนี้ จะมุ่งที่การสำรวจทัศนคติของเยาวชนในมหาวิทยาลัยต่อปัญหาเด็กในสังคมไทย โดยเฉพาะจะเป็นการสำรวจถึงจิตสำนึกในการมองปัญหาสังคมของประชากรกลุ่มนี้ว่าเป็นเช่นใด เพื่อที่จะนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาจิตสำนึกให้เกิดขึ้นในหมู่นิสิตนักศึกษา ซึ่งถือเป็นกลุ่มบุคคลที่กำลังจะก้าวเข้าสู่วัยทำงาน จะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติและต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและสังคมในวันข้างหน้าต่อไป

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อให้ทราบความเห็นของเยาวชนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับปัญหาเด็กในสังคมไทย
- 2.2 เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลบางประการที่มีอิทธิพลต่อความเห็นของเยาวชนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับปัญหาเด็ก
- 2.3 เพื่อนำความเห็นของเยาวชนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับปัญหาเด็ก มากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาจิตสำนึกของเยาวชน เพื่อการมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเฉพาะปัญหาด้านเด็ก เมื่อออกไปรับใช้สังคมในอนาคต

3. วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ยกเว้นมหาวิทยาลัยเปิด จำนวนทั้งสิ้น 1,500 คน โดยสุ่มจากนิสิต นักศึกษาในสถาบันการศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับลักษณะพื้นฐานของประชากรและแบบวัดทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเด็กที่เกิดขึ้นในสังคมไทย โดยมีการทดสอบแบบสอบถามกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.8062

4. ผลการศึกษา

จากการศึกษาในครั้งนี้ปรากฏว่า นิสิต นักศึกษาส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 62.5 มาจากสถาบันการศึกษาเอกชน และร้อยละ 37.5 มาจากสถาบันการศึกษาของรัฐ โดยในจำนวนนี้เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.4 และเพศชาย ร้อยละ 45.6 เป็นผู้ศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์หรือ

วิทยาศาสตร์ประยุกต์ ร้อยละ 41.1 และสาขาสังคมศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ ร้อยละ 58.9 และเป็นผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการทำกิจกรรมทางสังคม ร้อยละ 61.4 และไม่เคยมีประสบการณ์ จำนวนร้อยละ 38.6 (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

เรื่อง	จำนวน (N=1,500)	ร้อยละ
- เพศ		
ชาย	684	45.6
หญิง	816	54.4
- ประเภทของสถานศึกษา		
มหาวิทยาลัยของรัฐ	563	37.5
มหาวิทยาลัยของเอกชน	937	62.5
- สาขาวิชาที่เรียน		
วิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์	616	41.1
สังคมศาสตร์หรือศิลปศาสตร์	884	58.9
- ประสบการณ์เกี่ยวกับการทำกิจกรรมทางสังคม		
เคยทำ	921	61.4
ไม่เคยทำ	579	38.6

4.1 ทักษะคิดของนิสิต นักศึกษาต่อปัญหาเด็ก

จากผลการวิเคราะห์ระดับทักษะคิดของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับปัญหาเด็กในสังคมไทย พบว่า นิสิต นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะคิดที่ดี คือ ให้ความสำคัญต่อปัญหาในระดับสูง และกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.4 และ 53.6 ตามลำดับ โดยไม่มีผู้ที่มีทักษะคิดในระดับต่ำเลย

นอกจากนี้แล้ว พบว่า นิสิต นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นชัดเจนต่อประเด็นคำถามเหล่านี้ คือ ตอบเห็นด้วยกับ คำถามข้อ 3 ที่ว่า "ผู้ปกครองในปัจจุบันยังไม่ทราบหรือ

ตระหนักถึงบทบาทของครอบครัวในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดีพอ” คำถามที่ 4 ที่ว่า “ควรมีองค์การหรือหน่วยงานช่วยเหลือดูแลในกรณีของเด็กถูกละเมิดสิทธิหรือถูกทำร้าย เพื่อให้เกิด เหล่านี้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น” คำถามข้อ 8 ที่ว่า “บริการด้านสวัสดิการสังคมที่จะ ช่วยเหลือครอบครัวที่ประสบปัญหาให้สามารถทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างมีคุณภาพยังมี น้อย ไม่พอเพียงและไม่ทั่วถึง” และ คำถามข้อ 18 ที่ว่า “หน้าที่บทบาทช่วยเหลือ เด็กที่มีปัญหาเป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนควรร่วมกันทำ”

ในทางกลับกัน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นในเชิงลบต่อ คำถามข้อ 5 ที่ว่า “รัฐควรปล่อยอิสระให้เด็กได้ออกมาขายดอกไม้หรือพวงมาลัยตามสี่แยกเพื่อเป็นการ จุนเจือครอบครัว” คำถามข้อ 6 ที่ว่า “การที่พ่อแม่เขี่ยนตีเด็กอย่างทารุณ ถือเป็นสิ่งที่ กระทบทำได้เพื่อให้เด็กเป็นคนดี” คำถามข้อ 7 ที่ว่า “เด็กที่จบการศึกษาภาคบังคับ (ป. 6) แล้ว ถือว่าน่าจะอยู่ในวัยพร้อมที่จะทำงานตามสถานประกอบการต่างๆ ได้” คำถาม ข้อ 10 ที่ว่า “การที่เด็กและเยาวชนชายหญิงจำนวนมากหันมาเย็ดอาชีพโสเภณีเนื่องจาก เป็นอาชีพที่มีรายได้สูงนั้น เป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล” คำถามข้อ 11 ที่ว่า “การที่ญาติ ผู้ใหญ่ในครอบครัวข่มขืนเด็ก ซึ่งเป็นลูกหลานไม่น่าเป็นเรื่องที่บุคคลภายนอกสมควรเข้าไป เกี่ยวข้อง” และ คำถามข้อ 14 ที่ว่า “โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถป้องกันการตั้ง ครรภ์โดยไม่พึงปรารถนาได้อย่างได้ผล ดังนั้นเยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเรียนรู้และทดลองมี เพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่ยังเรียนหนังสืออยู่” (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงรายละเอียดข้อคำถามและความเห็นของผู้ตอบ

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ปัญหาเด็กและเยาวชนติดยาเสพติด ถือเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากใน สังคมที่เจริญแล้วทั้งหลาย	15.2 (228)	46.7 (700)	31.5 (472)	6.7 (160)
2. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ไม่น่าถือเป็นความผิดที่ร้ายแรง ทางสังคม	5.3 (80)	27.9 (419)	44.5 (668)	22.2 (333)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
3. ผู้ปกครองในปัจจุบันยังไม่ทราบหรือตระหนักถึงบทบาทของครอบครัวในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดีเพียงพอ	20.0 (300)	64.4 (966)	14.9 (223)	0.7 (11)
4. ควรมีองค์กรหรือหน่วยงานช่วยเหลือดูแลในกรณีของเด็กถูกละเมิดกรก่อสร้างเพื่อให้เด็กเหล่านี้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น	67.4 (1011)	31.2 (468)	1.1 (16)	0.3 (5)
5. รัฐควรปล่อยอิสระให้เด็กได้ออกมาขายดอกไม้ หรือพวงมาลัยตามสี่แยกเพื่อเป็นการจุนเจือครอบครัว	1.9 (29)	15.4 (231)	60.5 (908)	22.1 (332)
6. การที่พ่อแม่เขียนตีเด็กอย่างทารุณถือเป็นเรื่องที่กระทำไม่ได้เพื่อให้เด็กเป็นคนดี	1.9 (28)	3.5 (52)	35.8 (537)	58.9 (883)
7. เด็กที่จบการศึกษาภาคบังคับ (ป.6) แล้วถือว่าน่าจะอยู่ในวัยพร้อมที่จะทำงานตามสถานประกอบการต่างๆ ได้	1.3 (9)	6.7 (100)	56.1 (841)	36.0 (540)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
8. บริการด้านสวัสดิการสังคมที่จะ ช่วยเหลือครอบครัวที่ประสบปัญหา ให้สามารถทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูเด็ก อย่างมีคุณภาพยังมีน้อย ไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง	37.3 (559)	60.9 (914)	1.1 (16)	0.7 (11)
9. การที่คุณภาพยี่ห้อตราพระศุกร์มา จากช่องเพื่อนำมาเลี้ยงดูอย่างดี ถือเป็นตัวอย่างของพฤติกรรม ที่ควรยกย่องสรรเสริญ	6.8 (102)	41.5 (622)	42.2 (633)	9.5 (142)
10. การที่เด็กและเยาวชนชายหญิง จำนวนมากหันมายึดอาชีพโสเภณี เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงนั้น เป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล	1.5 (23)	5.5 (82)	34.9 (524)	58.1 (871)
11. การที่ญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวข่มขืน เด็กซึ่งเป็นลูกหลาน ไม่น่าเป็นเรื่อง ที่บุคคลภายนอกสมควรเข้าไป เกี่ยวข้อง	1.9 (28)	1.7 (26)	15.8 (237)	80.5 (1207)
12. การที่เด็กและเยาวชนชอบเข้าไป มั่วสุมในสถานบริการและสถาน เรีงรมย์นั้น เป็นเพราะเด็กเหล่านั้น ไม่มีช่องทางการแสดงออก ที่เหมาะสมอื่นๆ	7.1 (107)	31.3 (469)	37.8 (567)	23.8 (357)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
13. เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ถือเป็นบุคคลที่ สังคมพึงระวัง เพราะมักจะมีนิสัย ลักเล็กขโมยน้อยหรือชอบแสวงหา ประโยชน์มิชอบ	6.9 (103)	44.3 (664)	44.1 (661)	4.8 (72)
14. โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถ ป้องกันการตั้งครรภ์โดยไม่พึง ปรารถนาได้อย่างได้ผล ดังนั้น เยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเรียนรู้และ ทดลองมีเพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่ยัง เรียนหนังสืออยู่	6.9 (103)	10.7 (161)	39.1 (586)	43.3 (650)
15. การส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ ในปัจจุบันถึงแม้ว่าจะส่งผลดีต่อ เศรษฐกิจของประเทศ แต่ก็ส่งผล กระทบในทางลบต่อการพัฒนาเด็ก และเยาวชน	10.6 (159)	51.8 (777)	33.1 (497)	4.5 (67)
16. รัฐควรจัดการศึกษาเด็กพิการ ปัญหาอ่อน โดยให้ร่วมเรียนกับ นักเรียนปกติ	13.1 (196)	27.1 (406)	50.9 (764)	8.9 (133)
17. ปัญหาเด็กในสลัมเป็นปัญหาซึ่งผู้ ปกครองของเด็กจะต้องรับผิดชอบ โดยตรง	22.8 (342)	46.2 (693)	26.5 (398)	4.5 (67)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
18. หน้าที่บทบาทช่วยเหลือเด็กที่มี ปัญหาเป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคน ควรร่วมกันทำ	74.1 (1112)	22.9 (344)	1.3 (20)	1.6 (24)

4.2 การทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐาน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ อันได้แก่ เพศของนิสิต นักศึกษา ประเภทของสถาบันสาขาวิชาที่เรียน และประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคม กับทัศนคติของนิสิต นักศึกษาต่อปัญหาเด็ก ซึ่งสมมติฐานดังกล่าว ได้แก่

สมมติฐานที่ 1 นิสิตนักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 นิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐและเอกชนจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 นิสิตนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 นิสิตนักศึกษาที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมสังคมแตกต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

สำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะขอเสนอผลการทดสอบสมมติฐาน แยกตามลำดับ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 นิสิตนักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบทัศนคติต่อปัญหาเด็ก ระหว่างนิสิตนักศึกษาเพศชายและหญิง

เพศ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	2-Tail Prob.
- ชาย	684	52.3304	3.751	0.000
- หญิง	812	53.5924	3.423	
รวม	1,496			

จากตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติของกลุ่มนิสิตนักศึกษาต่อปัญหาเด็ก ระหว่างกลุ่มเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับทัศนคติที่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.000 โดยนิสิตนักศึกษาเพศหญิงจะมีระดับทัศนคติดีกว่าเพศชาย คือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.5924 และ 52.3304 ตามลำดับ ซึ่งจะสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1 ที่ตั้งไว้

ในกรณีที่ปรากฏความแตกต่างระหว่างทัศนคติของเพศชายและหญิง ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั้น เมื่อลองพิจารณาแยกย่อยเป็นรายข้อ (ดูตารางที่ 4) โดยอาศัยค่าไคสแควร์ (X^2) เป็นสถิติเพื่อชี้ความสัมพันธ์ เราจะพบว่าทัศนคติของนิสิตนักศึกษาหญิงและชายที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 จะประกอบด้วย ทัศนคติในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- **ปัญหายาเสพติด** พบว่า นิสิตนักศึกษาหญิงมีทัศนคติที่จะไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “ปัญหาเด็กและเยาวชนติดยาเสพติด ถือเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากในสังคมที่เจริญแล้วทั้งหลาย” โดยมีคำตอบว่า ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 33.6 ในขณะที่นิสิตนักศึกษาชายไม่เห็นด้วยน้อยกว่า (ร้อยละ 28.9) และจะตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่งมากกว่า (ร้อยละ 17.4)

- **ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร** พบว่า นิสิตนักศึกษาหญิง จะมีความเห็นขัดแย้งกับคำถามข้อ 2 ที่ว่า “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรไม่ว่าก็จะเป็นความผิดที่ร้ายแรงทางสังคม” และคำถามข้อ 14 ที่ว่า “โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถป้องกันการใช้ยาคุมกำเนิดได้เป็นอย่างดีแล้ว ดังนั้นเยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเรียนรู้และทดลองมีเพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่ยังเรียนหนังสืออยู่” อย่างมาก คือตอบว่า ไม่เห็นด้วย

อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 30.5 และ 55.3 ตามลำดับ ในขณะที่นิสิตนักศึกษาชายตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 12.3 และ 29.1 ตามลำดับ

- **ปัญหาความยากจนและการใช้แรงงานเด็ก** พบว่า นิสิตนักศึกษาหญิง ให้คำตอบในลักษณะไม่เห็นด้วยต่อคำถามที่ว่า “รัฐควรปล่อยอิสระให้เด็กได้ออกมาขาย ดอกไม้หรือพวงมาลัยตามสี่แยก เพื่อเป็นการจุนเจือครอบครัว” โดยตอบว่า ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 64.1 ในขณะที่นิสิตนักศึกษาชายตอบว่า ไม่เห็นด้วยร้อยละ 56.3 และมีแนวโน้มในส่วนของคำตอบเห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่งมากกว่าฝ่ายหญิง

- **ปัญหาการทำทารุณเด็ก** พบว่า นิสิตนักศึกษาหญิง ตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อคำถามข้อที่ 6 “การที่พ่อแม่เขียนเด็กอย่างทารุณถือเป็นสิ่งที่กระทำได้ เพื่อให้เด็กเป็นคนดี” คิดเป็นร้อยละ 62.7 ในขณะที่ฝ่ายชายตอบ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งร้อยละ 54.2 และมีแนวโน้มในส่วนของคำตอบ เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่งมากกว่าฝ่ายหญิง

- **ปัญหาโสเภณีเด็ก** พบว่า นิสิตนักศึกษาหญิง ตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อคำถามข้อที่ 10 “การที่เด็กและเยาวชนชายหญิงจำนวนมากหันมาอาชีพโสเภณี เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงนั้นเป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล” คิดเป็นร้อยละ 65.0 ในขณะที่นิสิตนักศึกษาชายตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งร้อยละ 49.9

- **ปัญหาเด็กพิการทางกายและสติปัญญา** พบว่า ในประเด็นปัญหาเรื่อง เด็กพิการทางกายและสติปัญญานี้ ผลการศึกษาจะต่างจากปัญหาอื่นๆ ที่ผ่านมา คือ นิสิตนักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยกับคำถามที่ 16 “รัฐควรจัดการศึกษาเด็กพิการปัญญาอ่อน โดยให้ร่วมเรียนกับนักเรียนปกติ” มากกว่าฝ่ายหญิง โดยตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 16.1 และ 27.3 ตามลำดับ ในขณะที่นิสิตนักศึกษาหญิงตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่งและเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 10.6 และ 26.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศและทัศนคติ แยกเป็นรายข้อ (เฉพาะข้อที่มีความสัมพันธ์)

ข้อความ	ชาย				หญิง				X ₂	Sig
	4	3	2	1	4	3	2	1		
1. ปัญหาเด็กและเยาวชนคดีขมเสพติด ถือเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยากในสังคมที่เจริญแล้วทั้งหลาย	17.4 (119)	45.9 (314)	28.9 (198)	7.7 (53)	13.4 (109)	47.3 (386)	33.6 (294)	5.8 (47)	8.89	0.03
2. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ไม่น่าถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงทางสังคม	7.7 (53)	35.1 (240)	44.9 (307)	12.3 (84)	3.3 (27)	21.9 (179)	44.2 (361)	30.5 (249)	92.5	0.00
3. ผู้ปกครองในปัจจุบันยังไม่ทราบหรือตระหนักถึงบทบาทของครอบครัวในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดีเพียงพอ	22.4 (153)	60.7 (415)	15.8 (108)	1.2 (8)	18.0 (147)	67.5 (551)	14.1 (115)	0.4 (3)	10.2	0.02
4. การที่เด็กและเยาวชนชายหญิงจำนวนมากหันมายึดอาชีพโลเกอ์เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงนั้นเป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล	1.6 (11)	4.7 (32)	43.9 (300)	49.4 (341)	1.5 (12)	6.1 (50)	27.5 (224)	65.0 (530)	44.8	0.00
5. โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถป้องกันการตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนาได้อย่างได้ผล ดังนั้นเยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเจริญรู้และทดลองมีเพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่วัยเรียน	9.9 (68)	15.8 (108)	45.2 (309)	29.1 (199)	4.3 (35)	6.5 (53)	33.9 (277)	55.3 (451)	118.1	0.00
6. รัฐควรจัดการศึกษาเด็กพิการ ปัญหาซ้อน โดยให้ร่วมเรียนกับนักเรียนปกติ	16.1 (110)	27.3 (187)	46.2 (316)	10.4 (71)	10.6 (86)	26.9 (219)	55.0 (448)	7.6 (62)	17.6	0.00

หมายเหตุ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 2 = ไม่เห็นด้วย
 3 = เห็นด้วย
 4 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สมมติฐานที่ 2 นิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐและเอกชน จะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบทัศนคติต่อปัญหาเด็กระหว่างนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน

ประเภทและสถานศึกษา	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	2-Tail Prob.
- รัฐ	563	53.3321	3.444	0.007
- เอกชน	933	52.8242	3.727	
รวม	1,496			

จากตารางที่ 5 การเปรียบเทียบทัศนคติกลุ่มนิสิตนักศึกษาต่อปัญหาเด็ก ระหว่างกลุ่มผู้ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน พบว่า กลุ่มบุคคลทั้งสองมีระดับทัศนคติที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.007 โดยนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ จะมีทัศนคติที่ดีกว่าของเอกชน คือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.3321 และ 52.8242 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2 ที่ตั้งไว้

สำหรับในกรณีที่แยกพิจารณาเป็นรายข้อ (ดูตารางที่ 6) โดยอาศัยค่าไคสแควร์ (X^2) เป็นสถิติเพื่อชี้ความสัมพันธ์ ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เราจะพบว่า ทัศนคติในแต่ละข้อโดยเฉพาะที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ จะประกอบด้วยทัศนคติต่อข้อปัญหาดังต่อไปนี้

- ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร พบว่า นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐตอบว่าไม่เห็นด้วยกับคำถามข้อที่ 2 ที่ว่า “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรไม่น่าถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงทางสังคม” และคำถามข้อ 14 ที่ว่า “โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาได้อย่างได้ผล ดังนั้นเยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเรียนรู้และทดลองมีเพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่ยังเรียนหนังสืออยู่” มากกว่านิสิตนักศึกษา

ในมหาวิทยาลัยเอกชน โดยให้ความเห็นว่า ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 50.4 และ 43.5 ตามลำดับ ในขณะที่นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนตอบว่า ไม่เห็นด้วยน้อยกว่า คิดเป็นร้อยละ 41.0 และ 36.4 ตามลำดับ

- ปัญหาความยากจน และการใช้แรงงานเด็ก พบว่า นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ มีความเห็นที่ขัดแย้งกับคำกล่าวที่ว่า “รัฐควรปล่อยอิสระให้เด็กได้ออกมาขายดอกไม้หรือพวงมาลัยตามสี่แยก เพื่อให้การจุนเจือครอบครัว” มากกว่าโดยตอบว่า ไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 65.5 ในขณะที่นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนตอบว่า ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 57.5 และมีความเห็นในทางที่เห็นด้วยกับคำกล่าวข้างต้นมากกว่านิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

- ปัญหาโสเภณีเด็ก ต่อประเด็นคำกล่าวที่ว่า “การที่คุณภาพชีวิตของพระศุกร์มาจากช่องเพื่อนำมาเลี้ยงดูอย่างดี ถือเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมที่ควรยกย่องสรรเสริญ” พบว่า นิสิตนักศึกษาในสถาบันของเอกชนกลับมีทัศนคติที่ดีกว่านิสิตนักศึกษาในสถาบันของรัฐ คือตอบว่า เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 44.4 และ 9.4 ตามลำดับ ในขณะที่นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ตอบว่า เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่งน้อยกว่า คือร้อยละ 36.6 และ 2.5 ตามลำดับ

- ปัญหาเด็กถูกข่มขืน พบว่า นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ มีความเห็นขัดแย้งกับคำถามข้อ 11 ที่ว่า “การที่ญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวข่มขืนเด็กซึ่งเป็นลูกหลานไม่น่าเป็นเรื่องที่บุคคลภายนอกสมควรเข้าไปเกี่ยวข้อง” มากกว่านิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน โดยตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งร้อยละ 85.4 ในขณะที่กลุ่มนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนตอบว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 77.6

- ปัญหาเด็กเร่ร่อน พบว่า นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐตอบว่า ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ต่อคำถามที่ว่า “เด็กเร่ร่อนส่วนใหญ่ถือเป็นบุคคลที่สังคมพึงระวัง เพราะมักจะมีนิสัยลักเล็กขโมยน้อยหรือชอบแสวงหาประโยชน์มิชอบ” มากกว่ากลุ่มนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน คือตอบ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 49.6 และ 6.0 ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มเอกชนตอบไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งร้อยละ 40.8 และ 4.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทสถานศึกษาและทัศนคติแยกเป็นรายข้อ (เฉพาะข้อที่มีความสัมพันธ์)

ข้อความ	มหาวิทยาลัยของรัฐ				มหาวิทยาลัยเอกชน				X ₂	Sig
	4	3	2	1	4	3	2	1		
1. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ไม่น่าถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงทางสังคม	4.6 (26)	25.2 (142)	50.4 (284)	19.7 (111)	5.8 (54)	29.6 (277)	41.0 (384)	23.7 (222)	12.8	0.01
2. รัฐควรปล่อยอิสระให้เด็กได้ออกมาขายดอกไม้หรือพวงมาลัยตามสี่แยก เพื่อเป็นการจูงใจครอบครัว	1.4 (8)	13.7 (77)	65.5 (389)	19.4 (109)	2.2 (21)	16.4 (154)	57.5 (539)	23.8 (223)	9.83	0.02
3. การที่ผู้คนมาคยซื้อตาวพระศุกรีมาจากต่างเพื่อนำมาเลี้ยงดูอย่างดี ถือเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมควรรยกย่องสรรเสริญ	2.5 (14)	36.6 (206)	47.6 (268)	13.3 (75)	9.4 (88)	44.4 (416)	39.0 (365)	7.2 (67)	50.2	0.00
4. การที่เด็กและเยาวชนชายหญิงจำนวนมากหันมาซื้อไอศกรีมโซเกนั เนื่องจากเป็นไอศกรีมที่มีรายได้สูงนั้นเป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล	1.1 (8)	4.4 (25)	33.6 (189)	60.9 (343)	1.8 (17)	6.1 (57)	35.8 (335)	56.4 (528)	4.77	0.00
5. การที่ญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวข่มขืนเด็กซึ่งเป็นลูกหลานไม่น่าเป็นเรื่องที่บุคคลภายนอกสมควรเข้าไปเกี่ยวข้อง	1.1 (6)	1.1 (6)	12.4 (70)	85.4 (481)	2.4 (22)	2.1 (20)	17.9 (167)	77.6 (726)	14.6	0.00
6. เด็กเร่ร่อนส่วนใหญ่ถือเป็นบุคคลที่สังคมพึงระวังเพราะมักจะมีนิสัยลักเล็กขโมยน้อยหรือชอบแสวงหาประโยชน์มิชอบ	4.1 (23)	40.3 (227)	49.6 (279)	6.0 (34)	8.5 (80)	46.6 (437)	40.8 (382)	4.1 (38)	22.4	0.00
7. โดยที่วิทยาการสมัยใหม่สามารถป้องกันการตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนาได้อย่างได้ผล ดังนั้นเยาวชนจึงน่าจะมีโอกาสเรียนรู้และทดลองมีเพศสัมพันธ์ได้ตั้งแต่ยังเรียนหนังสืออยู่	5.7 (32)	10.8 (61)	43.5 (245)	40.0 (225)	7.6 (71)	10.7 (100)	36.4 (341)	45.4 (425)	8.77	0.03
8. หน้าที่บทบาทช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหา เป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนควรร่วมกันทำ	78.9 (444)	19.0 (107)	1.1 (6)	1.1 (6)	71.3 (668)	25.3 (237)	1.5 (14)	1.9 (18)	10.9	0.01

- หมายเหตุ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 2 = ไม่เห็นด้วย
 3 = เห็นด้วย
 4 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สมมติฐานที่ 3 นิสิตนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบทัศนคติต่อปัญหาเด็กระหว่างนิสิตนักศึกษาที่เรียนต่างสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	2-Tail Prob.
- วิทยาศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ ประยุกต์	616	53.0503	3.718	0.757
- สังคมศาสตร์ หรือศิลปศาสตร์	880	52.9909	3.570	
รวม	1,496			

จากตารางที่ 7 การเปรียบเทียบระดับทัศนคติระหว่างกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน พบว่า นิสิตนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์มีระดับทัศนคติไม่แตกต่างจากนิสิตนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งจะเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ 3 ข้างต้น

สมมติฐานที่ 4 นิสิตนักศึกษาที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมสังคมแตกต่างกันจะมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กแตกต่างกัน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบทัศนคติต่อปัญหาเด็กระหว่างนิสิตนักศึกษาที่มี
ประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมสังคมแตกต่างกัน

ประสบการณ์	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	2-Tail Prob.
- ทำ	918	53.0948	3.574	0.291
- ไม่เคยทำ	578	52.8893	3.718	
รวม	1,496			

จากตารางที่ 8 การเปรียบเทียบทัศนคติของกลุ่มนิสิตนักศึกษาต่อปัญหาเด็ก ระหว่างกลุ่มผู้เคยทำกิจกรรมทางสังคม กับผู้ที่ไม่เคยทำ พบว่านิสิตนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีระดับทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. สรุปและข้อเสนอแนะ

การสำรวจทัศนคติของเยาวชนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับปัญหาเด็กในครั้งนี้ มีจุดเริ่มต้นของความสนใจที่ว่าปัญหาเด็กในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นทุกที โดยเฉพาะในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งที่การสำรวจทัศนคติของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งถือเป็นกลุ่มเยาวชนที่จะกลายเป็นกำลังหลักในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือการเมือง การศึกษาถึงทัศนคติของกลุ่มประชากรเหล่านี้จะเป็นภาพสะท้อนที่สำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องต่อการแก้ปัญหาเด็ก โดยเฉพาะบรรดาผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนพึงรับฟัง ทำความเข้าใจ และนำไปกำหนดเป็นแนวทางเพื่อแก้ไขปรับปรุงให้สถานการณ์ต่างๆ ดีขึ้น

กลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ใช้เป็นตัวอย่างในครั้งนี้ประกอบด้วยนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,500 คน แบ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ 563 คน เอกชน 937 คน โดยปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง เรียนสาขาสังคมศาสตร์ หรือศิลปศาสตร์ และเคยทำกิจกรรมทางด้านสังคม

จากผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับปัญหาเด็กในสังคมไทย พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดี คือ ให้ความสำคัญต่อปัญหาในระดับสูงและกลาง โดยไม่มีผู้ที่อยู่ในระดับต่ำเลย และจากการทดสอบสมมติฐานเพื่อหาความแตกต่างระหว่างประชากรในด้านต่างๆ 4 ด้าน พบว่ามีเพียงตัวแปรด้านเพศและประเภทของสถาบันการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับระดับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างคือ พบว่า เพศหญิงมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กสูงกว่าเพศชาย โดยเฉพาะเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติด ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาความยากจน และการใช้แรงงานเด็ก ปัญหาการทำทารุณเด็ก และปัญหาโสเภณีเด็ก

นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐมีระดับทัศนคติต่อปัญหาเด็กสูงกว่านิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาเอกชน โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาความยากจน และการใช้แรงงานเด็ก ปัญหาโสเภณีเด็ก และปัญหาเด็กถูกข่มขืน

จากข้อสรุปที่ได้กล่าวมาแล้ว เราจะเห็นได้ว่า โดยภาพรวมแล้วเยาวชนในระดับมหาวิทยาลัยมีทัศนคติในแง่บวกต่อปัญหาเด็กในสังคมไทย ซึ่งถือว่าเป็นนิมิตหมายอันดีที่จะได้เห็นเยาวชนได้พัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม แต่ในทางกลับกันสิ่งที่ไม่ควรมองข้ามจากผลการศึกษาค้างนี้ก็คือ ภาพหรือความคิดเห็นที่เยาวชนในมหาวิทยาลัยได้สะท้อนออกมา โดยเฉพาะความเห็นต่อบทบาทของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กและเยาวชน ความเห็นของเยาวชนต่อการจัดสวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวที่มีปัญหา และการแก้ปัญหาเด็กที่มีปัญหาเฉพาะด้านบางอย่าง เป็นต้น นอกจากนี้แล้วผลของการทดสอบสมมติฐานที่พบว่า เพศหญิงมีทัศนคติที่ดีกว่าเพศชายและนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐ มีทัศนคติที่ดีกว่าที่ศึกษาในสถาบันเอกชน ก็น่าจะเป็นประเด็นที่ต้องมีการแก้ไขปรับปรุง สำหรับข้อเสนอแนะในงานวิจัยชิ้นนี้ จะประกอบด้วย

1. ผู้ปกครองซึ่งถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็ก ควรหันมาให้ความสำคัญและทำความเข้าใจถึงหน้าที่บทบาทของตนที่มีต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้ดียิ่งขึ้น เพราะจากสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งสังคมมีการแข่งขันสูงมาก ผู้ปกครองต้องแบกรับภาระหน้าที่ในการทำงานเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว จนทำให้มองข้ามภาระหน้าที่หลักในการอบรมดูแลบุตรหลาน ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น เริ่มมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและหันหน้าไปพึ่งพาอบายมุขต่างๆ มากขึ้น และที่ซ้ำร้ายผู้ปกครองไม่ใช่น้อยกลับมองว่าเงินทองและความสะดวกสบายทางวัตถุที่ตนจัดหาให้แก่บุตรหลาน น่าจะเป็นสิ่งที่เพียงพอที่จะชดเชยความอบอุ่นที่เด็กและเยาวชนขาดไป ซึ่งภาพสะท้อนจากเยาวชนในระดับมหา-

วิทยาลัยที่ระบุว่า ผู้ปกครองยังไม่ทราบหรือตระหนักถึงบทบาทของครอบครัวในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดีพอ น่าจะเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญให้ผู้ปกครองหันมาให้ความสำคัญต่อสถาบันครอบครัว ต่อความรู้สึกที่แท้จริงของบุตรหลาน เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวข้องกันเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

2. รัฐบาลควรปรับปรุงหน่วยงานที่มีหน้าที่แก้ไขปัญหาค่าเด็กให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะควรเพิ่มบทบาทอำนาจหน้าที่ให้สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (สยช.) ให้มีบทบาทในการควบคุมตรวจสอบการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม หรือแม้แต่ทบวงมหาวิทยาลัยให้ดำเนินการในส่วนของการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล เพราะทุกวันนี้ สยช. เป็นเพียงหน่วยงานประสานนโยบาย โดยไม่มีอำนาจเข้าไปควบคุมตรวจสอบ กำกับดูแลหน่วยงานอื่นๆ ได้เลย จึงทำให้บางครั้งปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเด็กหลายเรื่อง ไม่มีการแก้ไขให้ลุ่สว่างไปได้ จนกลายเป็นปัญหาเรื้อรังไปในที่สุด

3. ในส่วนของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งเราพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มเพศ และประเภทของสถานศึกษา ซึ่งมีระดับทัศนคติที่แตกต่างกัน จึงเป็นสิ่งที่ยุ่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งรับผิดชอบต่อหลักสูตรการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเหล่านี้โดยตรงน่าจะกำหนดนโยบายหรือมาตรการบางประการ เพื่อปรับระดับของทัศนคติดังกล่าวให้ใกล้เคียงกัน ซึ่งมาตรการเหล่านี้ได้แก่

3.1 ควรกำหนดหลักสูตรการฝึกงานเพื่อรับใช้สังคม หรือในลักษณะบำเพ็ญประโยชน์แก่ส่วนรวม เข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยให้นักศึกษาทุกคนไม่ว่าเรียนอยู่ในสาขาไหนต้องผ่านการฝึกงานก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาได้ ซึ่งการกำหนดหลักสูตรในลักษณะนี้จะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวนิสิตนักศึกษาเองที่ได้มีโอกาสสัมผัสกับปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง และในขณะเดียวกันเป็นการเพิ่มบุคลากรทางอ้อมให้แก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่ในปัจจุบันมีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรอย่างมาก

3.2 ควรมีการปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมนักศึกษา โดยเฉพาะในส่วนของนิสิตนักศึกษาชาย ซึ่งแต่เดิมนักจะเน้นหนักในด้านกิจกรรมกีฬา ให้หันมาให้ความสนใจต่อกิจกรรมทางสังคมมากขึ้น นอกจากนี้แล้วรูปแบบของกิจกรรมโดยรวมที่เน้นกิจกรรมด้านบันเทิงและความสนุกสนานอย่างมากควรมีการรื้อฟื้น ปรับเปลี่ยนให้ลดน้อยลง เพราะทุกวันนี้เด็กและเยาวชนมีลักษณะของการถูกมอมเมาโดยสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ มุ่งที่การประกวดประชันด้านการแต่งตัว ด้านการใช้รถยนต์ ด้านการเที่ยวเตร่ในสถานบันเทิงประเภทต่างๆ

จนมองข้ามปัญหาสังคมที่อยู่รอบตัว ดังนั้นทบวงมหาวิทยาลัยจึงควรกำหนดนโยบายที่จะส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมให้มีเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกิจกรรมในรูปของค่ายอาสาพัฒนาชนบท กลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ชมรมชาวพุทธ ชมรมช่วยเหลือเด็กผู้ยากไร้ กลุ่มวิเคราะห์ปัญหาสังคม เป็นต้น

3.3 ในกรณีของมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งจะดำเนินการในลักษณะเชิงธุรกิจสูงมาก โดยจะพยายามรับนักศึกษาจำนวนมาก โดยเรียนทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ ทำให้เกิดความห่างเหินระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ทำให้บทบาทของสถาบันการศึกษาซึ่งถือเป็นสถาบันทางสังคมหลักแห่งที่สอง รองจากสถาบันครอบครัว ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่ควรจะเป็นได้ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมีจำนวนลดน้อยลงหรือบางแห่งไม่เกิดขึ้นเลย ดังนั้น ทบวงมหาวิทยาลัยจึงควรกำหนดกฎเกณฑ์ให้มหาวิทยาลัยเอกชน ต้องมีจำนวนสัดส่วนระหว่างอาจารย์ต่อนักศึกษาที่เหมาะสม ไม่ใช่เหมือนกับที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งการให้เพิ่มสัดส่วนของกิจกรรมนักศึกษาให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีที่ฟังแห่งที่สองคือ ครู อาจารย์ และจะได้ลดระดับความเห็นแก่ตนเอง มาให้ความสำคัญต่อผลประโยชน์ส่วนรวมให้เพิ่มมากขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- เกษม คำทวี, 2536. ทศนคติของเยาวชนต่อการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ศึกษาเฉพาะกรณี อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ. ภาคนิพนธ์ พัฒนา-บริหารศาสตรมหาบัณฑิต คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- คณศ อินทรสุวรรณ, 2537 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นสุขา-ภิบาล : ศึกษากรณีสุขาภิบาลห้วยพลู อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม. ภาคนิพนธ์ พัฒนาบริหารศาสตรมหาบัณฑิต คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี แถลงต่อรัฐสภาเมื่อ วันที่ 21 ตุลาคม 2535
- จำรูญ มีชนอน, 2510. ทศนคติของนักศึกษาแพทย์ต่อการปฏิบัติงานสาธารณสุขชนบท. วิทยานิพนธ์ พัฒนาบริหารศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ชูชีพ อ่อนโลกสูง, 2522. จิตวิทยาสังคม กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- เชิดศักดิ์ โฆवासินธุ์, 2520. การวัดทัศนคติ กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- หัตถยา สุวรรณะชฎ, 2509. จิตวิทยาสังคม กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- หัตถยา สุวรรณะชฎ, 2520. “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรม” พัฒนบริหาร-ศาสตร์ (ตุลาคม 2520)
- ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 294 (พ.ศ. 2515)
- ประดับ เรืองมาลัย, 2525. จิตวิทยาวัยรุ่น กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- ประสาน ทิพย์ธารา, ม.ป.ป. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น มหาวิทยาลัยศรีนคริน-ทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534
- วิระ ดำงชู, 2537. การศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะต่อการดำเนินการพัฒนากิจกรรมสาธารณสุขมูลฐาน : กรณีศึกษาประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง และเกาะพัง อำเภอกะพัง

- จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- สินจิรา สินธุเสน, 2536. "สิทธิเด็ก...เพื่อเด็ก" นสพ.มติชน 14 เมษายน 2536
- สิน้อย เกษมสันต์ ณ อยุรยา, 2536. รายงานสถานการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กของประเทศไทย เอกสารประกอบการสัมมนาระดับชาติเพื่อจัดทำรายงานสถานการณ์ของเด็กต่อสหประชาชาติ ณ โรงแรมโอโนมา กรุงเทพฯ วันที่ 9-10 ธันวาคม 2536 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติและองค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, 2536. รายงานการประชุมปฏิบัติการแปลงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535-2539 (11-13 พฤศจิกายน 2535)
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2534. แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535-2539. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก
- สุกานดา บัณฑิตยารักษ์, 2524. ทศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อการปฏิบัติงานอนามัยชุมชนในชนบท. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อภิรัตน์ ัญญสิริ, 2518. ถิ่นนิยมของนักศึกษาชั้นนำบางกลุ่มที่มีบทบาทในทางการเมืองกับการพัฒนาในทางการเมืองภายหลัง วันที่ 14 ตุลาคม 2516. วิทยานิพนธ์ สาขาปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- อมรา พงศาพิชญ์, กอบกุล ภูธรภรณ์, นิตยา กัทสิระตะพันธ์, รัตนา อารุณ และวัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์, 40 ปีของการพัฒนาเด็กและเยาวชนไทย. อนุกรรมการงานวิจัยและจัดสัมมนาคณะกรรมการดำเนินการจัดฉลอง 40 ปี ของยูนิเซฟ, เมษายน 2531.

ภาษาอังกฤษ

- Allport, G., 1935. "Attitudes", in C. Murchison (ED.), *Handbook of Social Psychology*. Worcester, Mass. : Clark University Press.
- Sugar, J., 1967. *An Analysis of the Relationship of Attitude and Behavior*. NSF. Undergraduate Research Participation Final Report, University of Illinois.
- Thurstone, L.L., 1946. "Comment", *American Journal of Sociology*.
- Triandis, H.C., 1971. *Attitude and Attitude Change*. New York : John Wiley & Sons, Inc.